

Johanneksen evankeliumin selitys 55  
Joh. 20:19-31

## Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen

Edellisellä kerralla olimme tässä Johanneksen evankeliumin selityksessä Maria Magdalenan kanssa Jeesuksen tyhjällä haudalla itkemässä ja todistamassa sitä, kuinka Maria sai kohdata Jeesuksen itsensä, ylösnousseena. Ja Maria sai tehtävän viedä sana Jeesuksen opetuslapsille: Jeesus oli elossa ja hän nousi taivaaseen Isänsä luo. Ja tuo Jumala olisi tästä lähtien myös heidän Isänsä.

### Ilo valtasi opetuslapset

Teksti jatkuu 20. luvun jakeesta 19:

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla koolla lukittujen ovien takana, sillä he pelkäsivät juutalaisia. Yhtäkkiä Jeesus seiso i heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" (Joh. 20:19)

Ovet olivat siis lukossa, koska opetuslapset pelkäsivät juutalaisia eli siis sitä maailmaa, joka oli Jeesuksen tappanut. Mutta lukot ja niiden taustalla oleva pelko ei ole Jeesukselle mikään este. Teksti ei kuitenkaan kerro, miten Jeesus voittaa lukot. Joko ne aukeavat hänelle, tai sitten Ylösnoussut kykenee tulemaan omiensa luokse muualtakin kuin ovesta. Hän vaan yht'äkkiä seisoo heidän keskellään ja rauhoittaa heidän ahdistunutta mieltään sanoillaan: "Rauha teille!"

Tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Ilo valtasi opetuslapset, kun he näkivät Herran. Jeesus sanoi uudelleen: "Rauha teille! (Joh. 20:20-21)

Miksi Jeesus näytti kätensä ja kylkensä? Varmaankin siksi, että se oli selkeä merkki, josta he saattaisivat tunnistaa hänet. Kyseessä oli sama mies kuin se, joka oli naulittu ristille ja joka oli kuollut roikuttuaan käsiensä ja jalkojensa naulojen varassa ja jonka kuolema oli vielä varmistettu roomalaisen keihään pistolla kylkeen.

Toinen syy käsien ja kyljen näyttämiseen oli varmaankin se, että se oli merkki sovitukselta. Jeesus oli täyttänyt sen työn, jonka Isä oli hänelle antanut. Hän oli "Jumalan Karitsa", joka oli uhrattu kärsimykseen ja kuolemaan ihmiskunnan syntien sovituksiksi. Nyt hän oli sen tehnyt ja saanut voiton synnistä ja kuolemasta.

Ja silloin toteutui se, mistä Jeesus oli ennakolta puhunut opetuslapsilleen:

Totisesti, totisesti: te saatte itkeä ja valittaa, mutta maailma iloitsee. Te joudutte murehtimaan, mutta tuskanne muuttuu iloksi. Nainen, joka synnyttää, tuntee tuskaa, kun hänen hetkensä koittaa. Mutta kun lapsi on syntynyt, äiti ei enää muista kipujaan vaan iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan. Tekin tunnette nyt tuskaa, mutta minä näen teidät vielä uudelleen, ja silloin teidän sydämenne täyttää ilo, jota ei kukaan voi teiltä riistää (Joh. 16:20-22).

Nyt se oli tapahtunut! Ilo oli vallannut opetuslapset. Eikä kukaan voisi ottaa heiltä pois heidän iloaan. Ja Jeesus vielä vahvisti sen uudemman kerran sanomalla uudelleen: ”Rauha teille!”. Rauha ja ilo on siis kristittynä olemisen kivijalka.

### **Ensin rauha Jumalan kanssa, sitten vasta tehtävä**

Vasta kun se on kunnolla laskettu, vasta sitten Jeesus antoi opetuslapsilleen tehtävän:

Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minä teidät." Sanottuaan tämän hän puhalsi heitä kohti ja sanoi: "Ottakaa Pyhä Henki. Jolle te annatte synnit anteeksi, hänelle ne ovat anteeksi annetut. Jolta te kiellätte anteeksiannon, hän ei saa syntejään anteeksi." (Joh. 20:21-23)

Minusta tämä järjestys on tärkeä. Ensin ylösnoussut Jeesus antaa opetuslapsilleen hänen läsnäolonsa ja hänen ristinsä haavojen tuoman ilon ja rauhan. Ja vahvistaa vielä rauhan toiseen kertaan. Vasta sitten hän antaa tehtävän lähteä maailmaan ja julistaa ilosanomaa.

Näin kuuluu olla. Ensin tulee, lahjaksi ja armosta ja Jeesuksen tuoman sovituksen tähden, yhteys Jeesuksen ja sen tuoma rauha ja ilo. Vasta sen jälkeen tulee Jeesuksen antama tehtävä.

Tämä järjestys on tärkeätä muistaa, sillä jotkut kokemattomat mutta innokkaat kristityt tekevät sen virheen, että he yrittävät ikään kuin ostaa Jeesuksen rauhan ja läsnäolon sillä, että yrittävät olla innokkaita ja rohkeita ja uhrautuvia evankeliumin työssä. Mutta se ei toimi. Jeesuksen työtä on tehtävä siitä ilosta ja rauhasta lähtien, jonka saa ilmaiseksi ja armosta hänen sovitusstyönsä ja sen kestävyysansioista.

Siihen ei voi lisätä mitään omalla innokkuudella. Tästä kertoo sekin, että Jeesus sanoi apostoleilleen: ”Ottakaa Pyhä Henki.” Hän on se, jonka varassa kaikki Jumalan valtakunnan työ tapahtuu.

### **Tuomaan tapaus**

Yksi kahdestatoista opetuslapsista, Tuomas, josta käytettiin myös nimeä Didymos, ei ollut muiden joukossa, kun Jeesus tuli. Toiset opetuslapset kertoivat hänelle: "Me näimme Herran." Mutta Tuomas sanoi: "En usko. Jos en itse näe naulanjälkiä hänen

käsissään ja pistä sormeani niihin ja jos en pistä kättäni hänen kylkeensä, minä en usko." (Joh. 20:24-25)

Tämä Tuomas, lisänimeltään Didymos eli Kaksonen, on jo aiemmin osoittautunut varsinaiseksi pessimistiksi tai ainakin realistiksi. Kun Jeesus oli kertonut opetuslapsilleen, että he lähtisivät Jerusalemin lähelle Lasaruksen kotiin, Tuomakselle tuli ensimmäisenä mieleen se, että se oli järjetöntä: kaupungin hallintohan oli täynnä Jeesusta vihaavia fariseuksia ja kirjanoppineita. Tuomas sanoi toisille opetuslapsille: ”Mennään vaan, kuollaan kaikki yhdessä.” Kun Jeesus puhui opetuslapsilleen poislähdöstään ja sanoi: ”Te tiedätte kyllä tien sinne minne minä menen”, niin Tuomas tokaisi ihan oikeutetusti: ”Herra, emme me tiedä, minne sinä menet. Kuinka me voisimme tuntea tien?”

Tässä Tuomaan ”jalat maassa” pessimismi on huipussaan. Pelkkä Jeesuksen näkeminen ei riittäisi. Pitäisi saada myös koskettaa häntä sormellaan.

Viikon kuluttua Jeesuksen opetuslapset olivat taas koolla, ja Tuomas oli toisten joukossa. Ovet olivat lukossa, mutta yhtäkkiä Jeesus seiso heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" (Joh. 20: 27)

Tilanne on siis samanlainen kuin viikkoa aiemmin, paitsi että nyt Tuomas on läsnä. Ja juuri hänelle Jeesuksella on asiaa:

Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi: tässä ovat käteni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni. Älä ole epäuskoinen, vaan usko!" (Joh. 20:27)

Jeesus tahtoi sanoa, että hänen pelastustekonsa koski myös Tuomasta. Siksi hän kääntyi henkilökohtaisesti Tuomaan puoleen: Jos et muuten kykene uskomaan, usko sormellasi! Pistä se haavoihini!

### **Kehä sulkeutuu**

Silloin Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja Jumalani!" (Joh. 20:28).

Tuomaan tunnustuksen sanamuodossa on se, mistä Jeesus oli puhunut monen monta kertaa, nimittäin se, että hän on Kyrios, Herra. Sehän oli muoto, jota Jumalan nimestä ”Jahve” käytettiin puhekielessä. Ja tuo nimi Jahve tarkoittaa Vanhan testamentin mukaan ”Minä olen”. Kun Jeesus oli sanonut itsestään: ”Minä olen maailman valo”, ”Minä olen lammasten ovi”, ”Minä olen tie, totuus ja elämä”, ”Minä olen tosi viinipuu” tai pelkästään ”että Minä olen”, hän oli sanonut olevansa sama kuin Vanhan testamentin kuvaama Herra.

Nyt epäilevä Tuomaskin tunnistaa tuon totuuden. Johanneksen evankeliumin kehä on sulkeutunut. Sen alussa evankelista kertoi, että Jeesuksessa Jumala itse, Jumalan persoonallinen Sana, tuli ihmiseksi. Nyt hänen opetuslapsistaan viimeinenkin tunnistaa ja tunnustaa sen.

Jeesus sanoi hänelle: "Sinä uskot, koska sait nähdä minut. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe." (Joh. 20:29)

Jeesus siis hyväksyy Tuomaan tunnustuksen sellaisenaan. Siinä toteutui se, minkä Jeesus oli ennakoanut aiemmin Johanneksen evankeliumissa:

"Sitten kun olette korottaneet Ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että minä olen se joka olen enkä tee mitään omin neuvoin, vaan puhun niin kuin Isä on minua opettanut." (Joh. 8:28).

### **Johannes puhuttelee lukijoitaan**

Johanneksen tekstissä Jeesuksen sanat ovat myös vetoamus hänen evankeliuminsa lukijoille. Me emme yleensä saa nähdä Jeesusta. Mutta silti meidän on olennaista uskoa häneen, koska uskon kautta me saamme yhteyden häneen ja hänessä uuden elämän. Toteutuu se, mistä Johannes evankeliuminsa alussa sanoi näin:

Hän tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen (Joh. 1:11-12).

Miten me voisimme uskoa Jeesukseen, me jotka emme saa nähdä häntä?

Se on mahdollista hänen sanojensa kautta. Tätähän Johanneksen evankeliumissa on painotettu monessa paikassa. Pelkät ihmeet sinänsä eivät saa uskoa aikaan, mutta kun ne yhdistyvät Jeesuksen sanoihin ja niissä ”roikkumiseen”, silloin on kyse uskosta Jeesukseen.

Ja se ”sana”, se meillä on apostolien todistuksen kautta, mm. tässä Johanneksen evankeliumissa. Tämän Johannes summaa seuraavasti näin:

Monia muitakin tunnustekoja Jeesus teki opetuslastensa nähden, mutta niistä ei ole kerrottu tässä kirjassa. Tämä on kirjoitettu siksi, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä, kun uskotte, olisi elämä hänen nimensä tähden (Joh. 20:30-31).

Eli Johannes kertoo siis valikoineensa kirjaansa joitain Jeesuksen tekemiä ihmeitä ja jättäneensä kertomatta suurimmasta osasta. Hänen syynsä tähän on ollut luoda sellainen teos, jonka kautta ihmiset alkaisivat uskoa Jeesukseen ja saisivat tämän uskon kautta hengellisen elämän Jumalan yhteydessä.

Tämä sama syy meillä on ollut tehdä tätä radio-ohjelmaa. Me olemme halunneet olla jatkamassa Jeesuksen Johannekselle ja muille opetuslapsille antamaa tehtävää, hänestä todistamista. Me olemme tehneet tätä, koska Jeesukseen uskomisen on niin tärkeää. Kun ihminen uskoo, että Jeesus

on Kristus, Jumalan Poika, niin sen uskon vaikutuksesta hänellä on elämä ”hänen nimensä tähden”. Se taas tarkoittaa suomeksi sanottuna kaikkea sitä, kuka ja mikä Jeesus on. Hän on ihmiseksi syntynyt Jumalan Poika, meidän tasollemme tullut maailman Luoja, joka on kaiken lisäksi sovittanut syntimme eli ottanut pois kaiken sen syyllisyyden, joka voi erottaa meidät Jumalasta.

### **Kahtalainen yleisö**

Johanneksen evankeliumin kirjoittajalla on ollut mielessään varmaankin kahtalainen yleisö. Toisaalta hän haluaa puhutella epäuskoista maailmaa ja kertoa kaikille sen ihmisille, että Nasaretin Jeesuksessa maailmaan on tullut Totuus.

Nimittäin se totuus, jonka edessä roomalainen maaherra Pilatus kysyi kyynisesti ”Mitä on totuus?” Se totuus, johon nykyajan postmoderni ihminen suhtautuu ideologisena valtapelinä ja sanoo, että ”suuret kertomukset ovat kuolleet”. On nimittäin paljastunut, että niillä vaan tavoitellaan valtaa.

Mutta apostoli Johannes ja me hänen seuraajansa haluamme todistaa iloisemman totuuden puolesta: Lopullinen totuus on olemassa, hänessä, jonka Viisauden eli Sanan kautta kaikki on luotu. Ja tuo jumalallinen Viisaus eli Logos tuli ihmiseksi Jeesuksessa. Hänen tekemänsä ihmeet sekä hänen ylösnousemuksensa todistavat sen puolesta. Ihmiskunnalla on Jeesuksen kautta pääsy Totuuden eli Jumalan yhteyteen.

Toiseksi apostoli Johannes on kirjoittanut kirjansa niille, jotka ovat jo kristittyjä, Jeesukseen uskovia. Mekin tarvitsemme uskoa Jeesukseen, uskon kasvamista. Tästä osoituksena on se, että Johanneksen evankeliumissa puhutaan jo sen alkuluvuista lähtien siitä, että ”opetuslapset uskoivat häneen”. Ja toisaalta kuitenkin painotetaan ihan yhtä paljon sitä, että heidän uskonsa oli kuitenkin hyvin epäkypsää, eivätkä he ymmärtäneet Jeesuksesta ja hänen jumalallisesta salaisuudestaan juuri mitään. Se paljastui heille vähä vähältä, kuin joulukalenterin luukut yksi kerrallaan.

Siksi Jeesuksesta ja hänen sanoistaan ja hänen tekemistään ihmeistä pitää puhua myös niille, jotka ovat jo kristittyjä. Näin on siksi, että uskon heissä on kasvettava. Että hekin uskon kautta Jeesukseen saisivat ”elämän hänen nimensä tähden”.

Ja sitä me tarvitsemme itsekin, me tämän ohjelman tekijät. Siksi tätä ohjelmaa on ollut niin palkitsevaa tehdä. Saa olla itsekin opetuslasten paikalla, aukaisemassa niitä Raamatun joulukalenterin luukkuja yksi kerrallaan.